

Thijs, een echte kampongjongen

Het bericht van een zelfdoding komt hard aan. Het is de confrontatie met hoe diep een mens kan gaan. Als ik er van hoor, gaat er altijd een siddering door me heen. De herinnering aan de zelfmoord die ik zelf in mijn omgeving meemaakte? De plaatsvervangende pijn die ik voor de door zwaarmoedigheid gepijnigde mens voel? Mijn eigen zwaarmoedige kant? Het smsje donderdagavond dat 'een jongen van Kampong' het leven niet meer aan had gekund, bracht de martelende donkere zijde van het bestaan dichtbij.

Vandaag nemen in de Jacobikerk al zijn dierbaren afscheid van Thijs, 21 jaar. Thijs' familie toonde ons in de krantenadvertentie de foto van een grappige jongen, uitgelaten hangend op de giek van een zeilboot. Volle lach. De jongen herkende ik. Thijs, verdediger van Kampong B1, later A1! Een jongen die in mijn afbeeldingenbestand op foto's van de derby Sporting-Kampong voorkomt. Al heb ik nooit een woord met hem gewisseld, ik weet wie hij is. Thijs' ouders en zus vonden de woorden. 'Peilloze zielenpijn', 'stralende glimlach', 'schuilging'. Het 'we nemen je niets kwalijk' deed mij denken: we moeten ons eerst en vooral verplaatsen in de persoon en zijn daad.

Dat Thijs' familie zovelen laat delen in hun verbijstering en verdriet maakt indruk op mij. 'Als je erbij wilt zijn, voel je welkom', las ik in de advertentie. Een oproep om stil te staan bij een man die, hoe jong ook, veel betekende voor de mensen om hem heen. Al die mensen van Daltonschool Pieterskerkhof, Boni, Veritas, studie geneeskunde, Dado, Ghana. In het dorp Utrecht kennen velen Thijs, merk ik.

Wij hebben het er thuis over gehad. Herinneringen aan tussen de witte lijnen. Maar ook over het 'waarom?'. Over onszelf. Over onze eigen twijfels en radeloosheid. Over de aanleg van de een, de eenzaamheid van sommigen die je maar niet kunt doorbreken. En over de jonge twintigers in onze stad. Die niet allemaal, en zeker niet altijd, zo zorgeloos zijn als ze over komen.

(Column Cees Grimbergen, 16 januari 2013)